

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

22. Aarg. Nr. 22.

Den 15. August 1873.

Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Præsident Brigham Young,

holdt i Ogden den 18. Mai 1873.

(Fra „Deseret News“).

(Fortsat).

Dengang Herren aabenbaredes til Sidney Rigdon, at der var et Sted forberedt for Alle ifolge det Lys, de havde annammet og deres Afstaelse fra det Onde og Udvølelse i det Gode, da var dette en stor Probe for mange af os; og Nogle apostaserede, fordi Herren ikke vilde sende Hedninge og Umyndige (som aldrig havde haft Lejlighed til at høre Evangeliet) til evig Straf, men havde i sin egen beleilige Tid et Sted beredt for Alle og vilde velsigne dem, som varerlige, dydige og sandhedsljærlige, hvad enten de tilhørte nogen Kirke eller ikke.

Dette var en ny Lære for denne Generation, og Mange stodte sig paa den; men Joseph vedblev at erholde Aabenbaring paa Aabenbaring, Ordinance paa Ordinance og Sandhed paa Sandhed, indtil han havde modtaget Alt,

som var nødvendigt til Menneskeslægtens Frelse.

Herrens Rost lyder til alle Jordens Indvaanere; de ere kaldte til Omvendelse og til at gjøre sig delagtige i Daab til Syndernes Forladelse. I Forstningen af min Indlemmelse i denne Kirke var dette Princip, at Folk, som jeg hjelte for at være saa gode og moralste som de kunde blive, skulle ombende sig, Gjenstanden for meget underlige Folkeser hos mig. Ikke desmindre, jeg bemærkede senere hen, at dersom de ikke havde noget Andet at ombende sig fra, burde de gjøre en Omvendelse fra deres falske Religion, fra deres indstrænede og sammentrængte Troesartiller, i hvilke de vare bundne, samt fra deres menneselige Ordinancer, og saa annamme noget, som var bedre.

Disse intetligende og sammenkrym-

pede Lærdomme have udspredt Vantro i Verden. De skulle omvende sig fra disse, tilegne sig det, som er af Gud og an- namme Himlens Sandheder. „Nu vel“, siger Præsterne, „vi have levet i Over-ensstemmelse med det Lys, vi have modtaget.“ Vi spørge: „Ere I villige til at annamme mer? I saa Falb, her er mere for Eder. Saal langt som Eders Tro paa Kristus og Eders Moralitet strækker sig, da sige vi Amen hertil; men her er noget mer.“ „Aa,“ sige de, „vi have nok og behøve ikke noget af Eders Mormonisme“. Men vi sige, de have den Bechov, dersom de blot kendte den. Jeg havde for en kort Tid siden en Sam- tale med en fremragende Præstemand i de østlige Stater, og han sagde: „Jeg er ikke enig med Dem i Deres særegne An- stuelsel!“ Mit Spørgsmål var: „Er ikke De en Mand, som lever for Sand- heden, for den hele Sandhed og for intet uden Sandheden? Dersom De er, vel, jeg er ogsaa en saadan Mand.“ „Hvor- ledes er det muligt, at vi kunne faa en Droftelse med Hensyn til denne Sag? Jeg vil gjøre et Forslag. Vi ville sammenligne vores Religioner med hinanden, og ville begynde med at tage Bibelen som Dommer. Alt, hvad Bibelen lærer os til Udøvelse, ville vi tage til vor Rettensnor. Dersom jeg har en Fejl, vil jeg bortkaste den. Vil De gjøre det samme? Dersom De kan finde, at De har en Sandhed, som ikke jeg er i Be- siddelse af, men at jeg har en Fejl, da er jeg rede til at vegle ti Fejl, hvis jeg har dem, for en Sandhed.“ Betragter Kristi Religion ligesra dens Grundlæg- gelse og hen i Tiden, og I ville finde, at det Hele er Sandhed og til Menneske- slægtens Belsignelse. Tag den hele Verden med al dens Strid og Evedragt, Kongerne og Hærsterne, som føre Krig og myrde Folkene i tusindvis; tag dem,

som syde og dreebe, og som røve de Fattige og gjøre Herrens Besalinger til intet, og bring dem tilsammen: læs Frelsers Forkirker og det evige Evangeliums Principer for dem og se, om der gives et af disse Principer, som kan stade dem eller den ganse Verden i mindste Maade.

Ville de stade nogen Person, nogen Familie eller nogen af Menneskeslægten? Alle vilde, dersom de talte Sandhed, falde ind med os og sige: nei, ikke En vilde de stade; men hvis vi levede op til dem, vilde de gjøre den bedste Tilsand i Sam- fundet mulig. Lad den hele Verden tage Bibelen, Mormonsbog, Pagtensbog samt alle de Skrifter og Lærdomme, tilhørende denne Kirke, og se om der er nogen Ting i alle disse Værker, som i dens For- langender i mindste Maade ere beregnede paa at stade et eneste Individ paa Jor- den. Jeg vil sige til disse saa Sidste- Dages Hellige, og dersom de alle bare her vilde jeg sige det Samme: I Brodre og Søstre, modtager Raad af Eders Præsidenter, som ere bestilkede til at være Eders Veiledere, og hvad Eders Præsident angaar som en Person, dersom I vilde sige i Eders Hjerter: „Vi ville lytte til hans Raad“ — kan jeg sige for Herren, som ønsker, at dette Folk skulle leve deres Religion — at al Strid, Evedragt og Ondskab vil ophøre, og Barmhjertighed vil blive udøvet mod de Fattige, Godhed og Kærlighed vil blive udspredt i Verden, og I ville al- drig høre Nys om flere Splidagtigheder i Landet. Jeg maa sige, at jeg har for- tjent mere Lydighed til mine Raad, end jeg har erholdt. Kan nogen Mand, Kvinde eller noget Barn fremsette Noget, som jeg har raadet dem til, der vilde sætte den mindste Plet paa Guds Rige paa Jorden? Nei, Ingen kan gjøre det. Hvorfor kunne vi ikke være af et Hjerte

og af et Sind? hvorfør tillade mine Brodre sig at blive opbragte til Strid med deres Nabor? Om en Nabo har gjort Eder lidt Fortræd, strax ere I rede til at føle Eder fornærmede og tillade haarde Hølelser at faa Indgang i Eders Hjerte. Blot for en ubetydelig Fornærmedelse ere I tilbørlige til at sige, at en saadan Person, der har foraarsaget Eder denne, er ingen Hellig. Maaske om Eders egne Feil vare tilsyné, vilde I have ligesaa mange som ham; dog alligevel holde I det for en Kjendsgjerning, at han kan ikke være nogen Hellig; thi i faa Fald vilde han ikke handle saaledes. Lad os ophøre med dette. Naar I tro, at Eders Broder har fornærmet Eder, gaa saa lige til ham, undersog hans Hjertes Hensigter og dom saa der-ester og ikke efter det udvendige Skin.

Hagttage I Eders Bonner? Dersom jeg ganse usovrarende skulde komme ind i nogle af de Helliges Huse, hvormange Familiesædere vilde jeg faa finde, som ikke holde Bon med deres Familier og bede Herren at velsigne deres Foretagender, deres Marker og Acre, deres Søstrende og Guds Rige paa Jorden? Hvormange Eldster, Medlemmer af de Halvfjeros-sindstybes Qvorum og Biskopper, vilde jeg finde, som undlod at efterleve denne saa vigtige Pligt? Ikke desmindre, Bis-Stopperne skulde i alle Ting være fulge-værdige Exempler for deres Søstrende, der stode under deres Ledelse.

Hvor mange ere der blandt os, som i deres Handel vise en streng Erlighed? Jeg har erfaret saa Meget angaaende disse Ting, at jeg tror det er bedst fun ganse lidt at tale paa denne Gjenstand. Dog min Formaning til Eder er: vær ærlige i Handel, vis Overbærenhed og fly det Onde. Bevis Godhed til alle Mennester. Vi sige til enkelte Tider: jeg vil ikke gjøre denne Mand nogen Tjeneste;

thi han er uværdig. Jeg vil give Eder et lille Raad. Gjør Godt mod Alle. Det er bedre at føde ni uværdige Per-soner, end at lade en værdig — den tiende, gaa hungrig. Følg denne Regel, og I ville være paa den rette Bei med Hensyn til Godgjørenhed.

Lad os betragte Omstændighederne her. Hvormange af Eder, Søstre, have sjænket 50 Cents til de Fattiges Udfrielse dette Åar? Undskyld Eder ikke med, at I mangle Penge. Have I ikke havt 50 Centis til at høbe Baand eller andet unyttigt Tant for? Hvad om disse 10 Dollars til at høbe Andres Hovedhaar, naar I selv have nok? Lad os gaa hen til Brødrene, som ogsaa dyrke flere unyt-tige Ting, som ryge Sigarer osv. Hvor-mange Penge vilde vi ikke spare, naar vi undlod at udgive disse til Kaffe, The og andre alt andet end gavnlige Sager? Nok til at emigrere de Fattige, som i tusindvis skulle efter Udfrielse fra Baby-lon. Der blev sjænket omtrent 4,000 Dollars til dette Viemed i sidstaholdte General-Konference. Jeg og Broder Hooper gav hver 1,000 Dollars, hvilket udgjor omtrent det halve Belob. Da jeg var her for omtrent to Åar siden, talte jeg om Eldster, som havde laant Penge af de fattige Hellige i de gamle Lande, og som aldrig havde betalt denne deres Gjeld. Jeg sagde, at saadanne Mænd burde udelukkes af Kirken.

Hvormeget Tiende betale I? De saakaldte Kristne, Apostater og Andre have meget at bemærke angaaende de Sidste-Dages Helliges Tiendedelse. Lad os gjøre en lille Sammenligning mellem de Hellige og den kristne Verden. Eldsterne i denne Kirke drage ud blandt Nationerne og prædike for dem uden Pung eller Taske; og herhjemme virke de som Biskopper, Prä-sidenter, Hoi-Raad og Präster uden den mindste Løn. Lad os nu betragte Til-

standen blandt vore kristne Medbrodre. Hvor mange af deres Præster prædike uden Betaling? Gaa til deres Forsamlinger, Kirker, Skolehuse eller offentlige Sammenkomster, og strax mødes man af en Bosse, eller i Mangel heraf, af en Hat, ledssagede med disse Ord: „Giv nogle Skillinger! giv nogle Skillinger*!)!“ Bis mig en Aeldste i denne Kirke, som bruger denne Tremgangsmaade. Vi forkynde Evangeliet uden Pung eller Taske og arbeide for vort timelige Ophold. Og alligevel hør vi den kristne Verden hyle over vor Erlæggelse af Tiende.

De Hellige skulde med glade og tak-nemmelige Hjarter erlægge en Tiendedel af deres Indkomster og være Medhjælpere i at bringe de Fattige hjem. Vi have anvendt Millioner til de Fattiges Hjælp og Uderstøttelse. Vi have opsamlet disse, som var i trængende Omstændigheder, bragt dem hertil og lært dem, hvorledes de skulle arbeide for at ernære sig selv, og nu se vi mange af dem ligesaa velstaaende, som mange af deres rige Medbrodre i de gamle Lande, fra hvilke de kom.

Med Hensyn til Verdens Hulen om, at Brigham bruger Tienden, kan jeg sige, at han har sat ind ti Dollars, naar han har taget en ud af den offentlige Kasse, og han har erlagt mere Tiende end nogen anden Mand i denne Kirke. Det er Enhvers Pligt at betale sin Tiende, ligemeget enten han er rig eller fattig. Alt hører Herren til, og vi ere blot hans Husholdere. De Sidste-Dages Hellige behøve Ledelse; Hvorfor? Til deres eget Bedste. Nogle tale om, hvorlænge de have tjent Herren og onste nu at gjøre

Noget for sig selv. I samme Døblif, som disse Følelser begynde at gjøre sig gjældende, ere de paa god Vej til at blive Djævelens Ejener. Der gives to Magter paa Jorden, Gud og Satan; og vi maa tjene enten den ene eller den anden. Vor himmelske Fader forlanger, at vi skulle vise ubetinget Lydighed til hans Love. Hvis vi gjøre dette, er det ikke mere end vor Pligt. Enhver Undersaat vil vise Lydighed til Øvrigheden og Landets Love. Vi have ladet os hverve til at tjene Kongernes Konge, hvis Love, Anordninger og Besalinger, vi ere forbundne til at efterleve. Hvorfor skulde ikke vi være ligesaa villige til at betale Skat til ham som til de Forenede Stater? Vi tro, vi ere forpligtede til at efterleve et Lands Love, hvormeget mere skulde vi ikke tro, at vi ere forpligtede til at være lydige til Guds Love?

Menneskene have udfundet, at vi tro paa Flerkoneri. Folket i de Forenede Stater ville negte os at dyrke denne Institution og ville ikke tillade os at have flere Hustruer. Hvorfor forbryde de ikke „Flerkbinderi“, og vi ville ikke have noget imod deres Indsigelse. Men et saadant Forbud vilde falde paa de Møgtiges Hoveder. Thi deres Opsattelse af Sagen er: dersom I paa en ulovlig Maade have Omgang med Kvinder, og I derpaa, naar I ere kjede af dem, jage dem paa Gaden, da er dette noget som ikke kommer os det Mindste ved; men hvis Herren, i Lighed med, hvad han tilljendegav Patriarkerne forrum, har aabenbaret noget om, at en Mand skal have flere Hustruer, hvilke han skal forsørge, da er dette en Gjenstand, vi ikke ville have noget af. Dersom jeg har Hustruer, sjænkede til mig af Herren, overtræder jeg ikke dersor nogen af Konstitutionens Love i Landet. Men nok om denne Sag.

* Denne Stik er dog ikke saa meget almindelig i disse Lande, men i Amerika er det en lige fremmedt blandt de forskellige Religionssektører,
Ned. Ann.

Jeg ønsker at bringe de Sidste-Dages Hellige til at være Hellige. Broder Woodruff talte om Nødvendigheden af, at vi tilvirke vore egne Klæder. Jeg siger Eder, at dersom vi i Fremtiden dyrke vor hidtil fulgte Fremgangsmaade og ville freimdeles indsøre fra andre Steder det meste af, hvad vi bruge til vor Beklædning, og en stor Del af hvad vi spise, ville vi til sidst blive foruden: Gre I behjende med, at Babylon staar for Fal d. Hendes Kjøbmænd ville udraabe: „Der er Ingen til at kjøbe vore Varer!“ Og hvis ikke I og jeg lære til at forsørge os selv og avle og tilvirke Alt, hvad vi selv forbruge, ville vi komme til at lide Mangel. Hvis I mangle Kundstab i denne Henseende, gaa og arbeid. Lær at strikke, sy, væve, avle Silke, dyrke Eders Marker og, kort sagt, tilvirke og avle Alt hvad I behøve baade af Klæder og Fode.

Nu vil jeg gjøre nogle Bemærkninger angaaende en anden Gjenstand. Der er en Gud, som lever, og som stalte denne Jord tilligemed Alt, som befinder sig paa den. Herren har sine Love, og Alting ere undergivne disse. Ikke destomindre, Menneskene have deres fri Villie; de ere ansvarlige for deres egne Handlinger og kunne handle efter eget Behag, eller hvis det var anderledes, hvorledes kunde de saa blive domte efter deres Gjerninger? Men Gud har forbeholdt sig selv Rettigheden til at styre Folgerne af Enhvers Handlinger, og Ingen kan hindre ham heri.

Hvem af de kristne Geistlige har nogen Kundstab om den Gud, vi hjene? Jeg saa aldrig Nogen, — indtil jeg mødte Joseph Smith — som kunde sige mig noget angaaende Herrens Karakter, Personlighed og Opholdssted, eller oplyse mig paa en tilfredsstillende Maade om Englene og om vores Slægtstabsforhold til vor Skaber. Og dog alligevel var

jeg saa ivrig som nogen Mand i at undersøge disse Ting. Vi besidde mere Kundstab om Herren og Himlen, end vi onste at aabenbare. Dersom vi fremfætte et Princip, og forsøge paa at bibringe det til Menneskenes Forstand, ville der være nogle — endog blandt de Sidste-Dages Hellige, som ikke kunne satte det. Hvor er den Bismand, der hænder det Mindste til det Væsen, som er vore Aanders Fader, eller til ham som er Ophavet til vore Legemer? Dersom vi have nogen Kundstab angaaende dette Væsen, er der saa noget Ondt i dette? Menneskeslægten i Verden er Vanstroende. Vi burde alle være vantro med Hensyn til falske Grundfætninger. Jeg er vantro i mange Ting, men naar der bliver Spørgsmaal om Sandheden, da er jeg en Troende. Den kristne Verden er i en betenklig Grad vantro angaaende Sandhedens Principer. Hvorfor? Fordi de hjende saa lidt med Hensyn til Herrens Villie og Hensigter.

Gaa udenfor dette Rige, og hvem kan saa fortælle os den første Begyndelse til, naar Herrens Kundstab skal sjule Jorden? Hvem kan sige os Noget om den Engel, som Johannes saa, og som skulle være Bringeren af det evige Evangelium, hvilket beskrives i Alabenbaringens Bog? Jeg havde endnu aldrig fundet Nogen, som kunde oplyse mig om disse Ting, indtil jeg saa Joseph Smith. Han kunde give mig Kundstab om Ting, som jeg saa meget havde onsket at kunne satte. Hvad hjende Folgets Ledere, endog i den nuværende Tid, om Guddommen? Dersom de vide Noget om den, skulle det være os hjært, om de vilde tilkjende give os det. Men hvis de mangler Kundstab og alligevel ikke ville annamme den fra dem, som besidde den, blive de ikke da Vanstroende med Hensyn til Sandheden?

Mit Bidnesbyrd er bestemt. Jeg ved af egen Erfaring eller formedelst Andres, at der gives saadanne Steder som London, Paris og New York. Jeg ved, at Solen stinner, at jeg selv har en Tilværelse, og jeg bevidner, at der er en Gud og at Jesus Kristus, som er Verdens Frelser, lever. Have I været i Himlen og set Noget til det Modsatte? Jeg er overbevist om, at Joseph Smith var en Guds Profet, og at han fulgte mange Vabenbæringer. Hvem kan gjendrive dette Bidnesbyrd? Enhver kan fremsætte Argumenter mod denne Paasland, men Ingen kan gjendrive den. Jeg har haft mange Vabenbæringer. Jeg har seet og hørt for mig selv; jeg ved, at disse Ting ere Sandhed, og intet Menneske paa Jorden kan bevise det Modsatte. Diet, Dret og vore legemlige Sæser kunne blive bedragne; men Guds Aand kan aldrig blive bedrageren. Og naar en Mand er inspireret ved denne Aand, er han fuld af Kundstab; han kan se med

det aandelige Øje og kender Ting, som det ikke staar i nogen Skabnings Magt at bestride. Hvad jeg kender med Hensyn til Gud, Jorden og Styrelse har jeg ikke erholdt alene formedelst mine egne Egenskaber, men fra Himlen, og jeg giver Herren æren og Prisen deraf. Menneskene tale om, hvad som er blevet udført under min Ledelse og hensøre det til min Visdom og Dygtighed; men jeg siger, det er Alt udført ved Herrrens Kraft og den Visdom, som kommer fra ham. Jeg siger til hele Verden: annam Sandheden, ligemeget hvem, der proklamerer den.

Tag Bibelen; sammenlign de Sidste Dages Helliges Religion med dens Lærdomme og se saa, om den vil bestaa Prøven.

Vi prædike Evangeliet, indsamle Herrens Born fra alle Nationer, Tungemaal og Folk og opbygge Guds Rig paa Jorden; men dette udfordrer Hænders Arbeide og vort hele Hjertes Hengivenhed. Herren velsigne Eder, Amen.

Kjærlighed i Hjemmet.

Kjærlighed og en hjertelig Omgangsmaade i Hjemmet ere de bedste Lærdomme som kunne meddeles et Barn. I Forældre! sog at bibringe Eders Born en Kjærligheds og Mildheds Aand, og I ville finde, at de altid ere rede til at gjøre af Kjærlighed det, som ikke nogen barst eller streng Ledelse kan bevæge dem til at udføre. Hvor skønt er det ikke at se, med hvilke tankefulde Øine et lille Barn ser hen til sine Forældre, efterat det har stræbt til at indprænte sig en vanskelig Lektie eller at udføre en eller anden Bagatel, som ikke desmindre, i Betragtning af dets Evner, er haard nok for det at fuldføre! Et Smil, et hær-

ligt Ord, et opmuntrende Blik møder dets Øje, og alt Besvær forsvinder lig Dug for MorgensoLEN. Den Lille, opmuntret af sine kjærlige Forældre, lægger etter Haanden paa Ørket og udfører Ting, som han aldrig vilde have haft Mod til at gjøre et Forsøg paa, hvis han havde modt Haardhed, et strengt Blik eller et barst Ord. Hvilk en herlig Gave er ikke Kjærligheden i den hjemlige Krebs!

I, som ere Fædre, opdrag Eders Drenge med Kjærlighed og tal altid venligt til dem. Dersom de feile i at udføre det Arbeide, hvortil I sætte dem, saa læg til side Eders strenge Værdighed for en lille Stund,

ihukom, at I selv have været Smændre, og tal kjærlige og opmuntrende Ord til dem. Kom ihu, at I i den Alder ikke alene være udklæde til at forrette saa meget Arbeide som en Mand, men at I ogsaa manglede den Forstand og Omtanke, som Personer, komne til Skjels Åar og Alder, ere i Besiddelse af.

Hvormange kjække, hoitbegavede Drenge have ikke tagt deres gode Egenstaber, ene og alene grundet paa en barsk og umild Behandling! Aldrig hørte de et kjærligt Ord, intet venligt Blik opmunstrede dem eller vibragede dem den Følelse, at deres Bestræbeler for at gjøre det Gode blevé statterede. Tilsidst, ganske nedslaaede og modfaldne udbrød de: „O, det er ikke nødvendigt engang at gjøre et Forsøg! Jeg kan ikke gjøre Noget rigtigt!“ Og hvis ikke et ømt Kjærlighedsbaand har bundet Moder og Søn sammen, saa har man altfor ofte seet saadanne Drenge føge den Kjærlighed og Hengivenhed, som de ikke kunde finde i deres eget Hjem, ude blandt Fremmede.

Bed at følge en saadan Fremgangsmaade, tage mange Forældre i deres Alderdom den Hjælp og Understøttelse, som kunde været dem tildelt, dersom de havde opdraget deres Born som Born, og ikke stillet Fordringer til dem som til vorne Mænd og Kvinder.

I Modre! Lad Kjærlighedens Baand binde Eders Born til Hjemmet. Dersom I ønske, at de skulle gjøre det Gode, og at Eders Urne skal gjenlyde af deres Latter og Tilsredshed, lad dem aldrig se forgjæves efter et Smil, efter et venligt Ord eller efter et Tegn paa Eders Kjærlighed og Omhed for dem. Hvis I opdrage dem paa denne Maade, behøve I aldrig at nære nogen Frygt for, at de skulle forlade Forældrenes Hjem for at vinde disse hoicede Egenstaber blandt Andre. Om I end en eller anden Gang

skulde behøve at give dem en Revselse for begaaede Feil, saa gjør dette i al Kjærlighed og ikke paa en brutal og ukjærlig Maade. Bornene ville ved en saadan Tugtelse snart forstaa, hvormeget deres daarlige Opsørelse smarter Eder, og de ville ikke føle vel, forinden de have faaet Eders Tilgivelse og se Eder glade igjen. Born, som have nydt en saadan Opdragelse, ville elste Hjemmet og deres Forældre med oprigtig og hengiven Kjærlighed. Vær forsikret om, at saadanne Born aldrig ville forglemme deres Forældre, om de end efter Modenhedsalderen skulle blive kaldte til at forlade deres Hjem for en Tid. I Fristelsens eller Ensomhedens Diebliske, i de stillle Hvitelimer, naar de ere trætte og udmattede af Dagens Byrde og Hede, ville de fryde sig i Tanken om deres dyrebare Barndomshjem; og Erindringen om en hengiven og øm Moder vil ikke alene være til stor Trost for dem, men i de fleste Tilsæerde ogsaa en Sikkerheds-Vagt i Fristelsens Time.

Kan nogen Moder ønske sig mere Glæde end ved at se sine Born voxe op i Guds Frygt og i Besiddelse af den Hellig-Aands Lys? Kan der være nogen større Fryd end hos hende at føle Bevidstheden af, at hendes Kjærlighed bandt dem til Hjemmet? Er det ikke en Glæde for hende at vide, at hun besad det Privilieum at opitere dem til at vandre paa Dybens, Erlighedens og Sandhedens Vej? Hvilkens fød Følelse maa det ikke være for hende at have den Forvisning, naar hendes Ende er nær, og hun bliver kaldt til at forlade denne Skueplads, at hun har stræbt trofast til at udføre de Pligter, som vare hende paalagte her, og at være besjælet af den Overbeviøning, at hendes Born ville velsigne hendes Minde, hvilket for bestandig vil være til dem som Bellugten af en sjøn Blomst, „afplukket og henlagt i Jordens Skjed.“ Juvenile Instructor.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. August.

Lidt om Barnedaab.

„Lader smaa Børn komme til mig og forhindre dem ikke; thi Guds Rige hører saadanne til“ — er det mest slaaende Bevis, som Præsten har at ansøre for Barnedaabens Gyldighed. Er det ret at sige, at et Barn, om Herren stulde bortkalde det i sin spøde Alder, ikke kan blive salig, medmindre det har gjennemgaaet Daabsordinancen og er blevet bestænket med nogle Draaber Vand? Nei, det er en stor Bildfarelse. Besalede Kristus nogensinde, at smaa Børn skulle døbes? Nei, Bibelen, som er vor Nettensnor, bærer ikke det mindste Vidnesbyrd herom. Dengang han udtalte disse Ord: „Lader smaa Børn komme til mig osv.; lagde han Hænderne paa dem, men det staar intetsteds i den hellige Skrift, at han hverken døbte dem eller besalede, at de skulle døbes. Daaben er Doren til Guds Rige, og naar nu Frelseren siger, at Børn ere delagtige i Guds Rige, eller at Guds Rige hører saadanne til, hvorfor skulle de saa døbes for at komme derind.

Naar en Person engang er i et Værelse, behøver han saa at gaa gjennem Døren for at komme ind i det? Nei! og paa samme Maade er det med et lille Barn; det staar ifølge Jesu Ord i Guds Rige eller i Samfund med Gud, og behøver følgelig ikke at blive døbt for at opnaa denne Belsignelse. Frelseren sagde idet han paa Disciplenes Spørgsmaal, om hvem, der var den Største i Guds Rige, tog et lille Barn og stillede i deres Midte: „Sandelig, sandelig siger jeg Eder: uden Omvende Eder og blive som Børn, komme I ingenlunde ind i Himmelrigets Rige.“ (Matth. 18, 3). Af dette Skrifsted er det indlysende for Enhver, at et Barn er den Største i Guds Rige, og at et Menneske, som er naaet til Modenhed, ikke kan komme derind, medmindre det omvender sig og bliver i Lighed med et Barn.

Enhver vil forstaa, naar han læser dette med Øfster tanke, at disse Ord, „lader smaa Børn komme til mig osv.“, som Præsterne saa frimodigt anvende for at bewise Barnedaabens Gyldighed, er det mest slaaende Bevis for, at en saadan Handlings Forrettelse paa spøde Børn, i det Viemed at indlemme dem i Guds Samfund eller Rige, er intet mindre end en af Mennesker indført Skif og en tom Bildfarelse, ja, ligefrem — bespottelig Handling, som neddrager Herrens Mishag istedetfor Belbehag over de Mennesker, som hylde og praktisere saadanne Lærdomme.

Daabsordinance er af overmaade væsentlig Vigtighed i de Sidste-Dages Helliges Nine, hvisaarsag vi ere meget noieseende med, at den forrettes paa den rette Maade, det vil sige i Overensstemmelse — ikke med menneskelige Lærdomme — men med Kristi Befaling og Bibelens Forkrifter. Vi vil gaa videre i vort Forsøg paa nærmere at forklare Barnedaabens Bildfarelse. Frelseren sagde: „Gaar ud i al

Berden, og prædiker Evangelium for Skabningen. Hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig; men hvo, som ikke tror, skal blive fordømt." (Mark. 16, 15. 16). I Matth. 28. Kap. 10de Vers kunne vi læse: "Gaar dersor hen og lærer alle Folk, og dober dem i Navnet Faderens, Sønnens og den Hellig-Uands." Forst skulle Menneskene lære om Evangeliet, siden skulle de tro det, derpaa kom Omvendelse og saa først Daaben til Syndernes Forladelse. Kan man lære et Barn fra Fodslen og indtil det er otte Dage, eller lad være, indtil det er en Maaned gammelt, saameget af Evangeliet, at det kan fatte det og tro? Nei, det er taabeligt at antage noget saadant, siger ethvert fornuftigt Menneske. Altsaa, Resultatet bliver følgelig, at Barnet i sin spøde Alder ikke endnu har naaet et saadant Udviklingstrin, at det kan lære at forstaa og tro Evangeliet. Bor det saa dobes? Nei.

Der tales om, at Johannes prædikede Omvendelsens Daab til Syndernes Forladelse. (Mark. 1, 4). Man kan læse, at Peter paa Pintsefesten formanede Folket til at gjøre Omvendelse og derpaa blive døbte til deres Synders Forladelse. Kunne spøde Born omvende sig, og hvad skulle de omvende sig fra? Dette kan maaße Præsten besvare, der har saa mange "Bevis — for de mormoniske Bildfarelser"; thi det har været og vil altid blive en Hemmelighed for os, hvorledes smaa Børn kunne omvende sig, og hvad de skulle omvende sig fra. Vi paa-staa, at de have ingen Synd begaæt og ere saaledes uskyldige og uden Ansvar i Herrens Nine, og om de virkelig have begaæt Synd, hvilket vi ikke tro, da Synd er Lovens Overtrædelse og de ingen Lov hjende, saa vil Herren, da han ikke i deres spøde Barndom har sjænket dem Evner til at fatte Forståelsen mellem Gudt og Ondt, ikke tilregne dem dette eller anse dem som Syndere. Naar dette er Tilsædet, hvorfor skulle de saa dobes til Syndernes Forladelse? „Ja," sige voore Theologer, "smaa Børn ere Syndere; thi Synden er nedarvet hos dem fra deres Forældre og Forfædre, ligefra Adam og Eva." Altsaa det er den Synd, de skulle dobes for?" spørge vi. „Ja", synde de sig at gjenmæle; thi nu tro de at have et Bevis, som ganske og aldeles vil tilintetgjøre "Mormonernes" Lære om Daaben. Lad os betenk os lidt. Hvad kaldes den Synd, som er nedarvet hos Bornene? "Arvesynden", sige Nogle. Altsaa Spædbarnet dobes til Forladelse for Arvesynden? spørge vi igjen. „Ja," siger Præsten, som, i sin Fier for at afvægne "Mormonen", ikke ser den Grav, han graver for sig selv. Nu, er det saadant sat med Eder, sige vi. Kristi Forsoningsoffer gjælder altsaa Intet i Eders Nine? Sandheden har slaaet ham; han har ikke mere at sige til dette, opbragt og fordommende "Mormonen" i sit Hjerte, gaar han sin Vei og vil nok tage sig iagt for næste Gang offentlig at have nogen religios Debat med "Mormonerne"; thi det er ikke saa sjældent, at hans egne Sognesfolk have sniset af Hr. Pastoren, fordi han lod sig slaa af Marken af en øste ulærd "Mormon".

Vi have ansort, at Barnet hverken kan blive berert i Evangeliet (eheller gjør man noget Forsøg herpaa), tro det eller omvende sig fra Synden, som det ikke har begaæt; og Arvesynden, som deter i Besiddelse af, har Trelseren udsonet for Alle. Heraf forstaa vi, at Daab til Syndernes Forladelse ikke er nødvendig for Born. Eiheller er den nødvendig til at indlemme dem i Guds Rige; thi det hører saadanne til, siger Jesus. Lad os nu komme til et andet Punkt, som ogsaa er temmelig væsentligt. Der ere to Magter,

som have Indsydelse over Menneskene paa Jorden; og Herren, som er den ene og største af disse to Magter, har givet os fri Willie til at tjene enten den ene eller den anden. Hvis vi ønske at tjene Herren, da slutte vi Vagt med ham i Daaben, i modsat Fald ere vi ikke afhængige af denne Ordinance. Vi have fri Willie til at tjene enten Gud eller Satan, og Ingen har Ret til at betage os den. Men hvad gjøre Forældrene, idet de tillade, at Præsterne døbe deres smaa Børn? De betage dem deres fri Willie til at handle efter eget Behag eller til at velge for sig selv, hvadenten de ville staa i Samsfund med Herren eller med Djævelen; og paa denne Maade lægge de et Baand paa deres Børn, hvilket aldrig har været vor himmelstte Faders Bestemmelse, da han sjænkede Menneskene deres Handfrihed. Børnene skulle og maa absolut i Guds Rige, ligemeget om de ville eller ikke. Er dette at slutte Vagt med Herren? En Vagt, tro vi, er en gjensidig Forpligtelse paa begge Sider, men er dette noget saadant? Nei, aldeles ikke, Om en Person tvinger mig til at tjene en anden, saa har jeg ikke derfor indgaaet i nogen Vagt med ham, men er simpelthen en Træl, som ønsker at komme i Frihed, saa snart som en Leilighed tilbyder sig. Saaledes er det med Børnene, der sig selv aldeles ubevidsse ere indlemmede i Samsfund med Gud. Naar de opvore og komme til Modenhed og Forstand, ser man des værre altfor mange laste Naget af sig, som de aldrig af egen fri Willie paatog sig.

Menneskene skulle, fra de begynde at fatte og blive udvillede, oplæres i Evangeliets Principer og til at vandre paa Herrens Veie, og naar de ere naaede til den Alder og Forstand, at de kunne forstaa for sig selv, og sele Trang til at tjene Herren, da er det Tid for dem at slutte Vagt med ham ved Daabens hellige Ordinance. Kunne vores kjære Medmennesker forstaa dette? Ja, de funde, dersom de følte Vigtigheden af at komme til Sandhedens Erfjendelse, men de ere fyr største Delen ligegyldige for deres Sjæls Frelse. Lad os nu se om hvilken Maade at døbe paa er den rette. Den lutheriske Religion, som tæller de fleste Medlemmer i disse Lande (Skandinavien) døber med Bestenkelsesdaab. Lad os nu, forend vi videre gaar ind paa at droste denne Sag, spørge: siger Luther, som var Religionens Stifter, at Menneskene skulle døbes paa denne Maade? Vi ville citere nogle Ord af Luther i hans store Katekismus, Side 174. Idet han skriver om Daaben, siger han: „Men Handlingen eller det ydre Tegn er det, at man nedskærer os i Vandet, saa at det gaar over os, og efter drager os frem deraf.“ Dette er Maaden, paa hvilken Johannes døbte i Jordans Flod og i Enon, fordi der var meget Vand. Frelseren blev døbt paa samme Vis. Der siges, at han kom op ud af Vandet. Og uagtet Menneskene i deres Fanatismus have afbildet Frelseren staaende ved Bredden af Jordan, og Johannes ved hans Side, holdende en Vandkop i Haanden, hvis Indhold han udgyder over hans Hoved, saa hindrer ikke dette os i at tro, at det, omendskjændt „tiltalende“, dog er en falsk Fremstilling. Bibelen siger Intet til Bevis for Bestenkelsesdaaben.

Lutheranerne bekjende sig til Luthers Lærdomme og foregive at efterleve disse, men ved at læse deres Lærdomme finder man, at de lære Et og tro et Andet. Vi Sidste-Dages Hellige tro paa Begravelsesdaab for Mennesker, der ere komne til Skelsaar og Alder, og ikke paa Børnebestenkelse, thi denne er ifolge Bibelens Lærdomme en stor Bildsfarelse, som aldrig vil finde Anerkjendelse hos Herren. Dobning af spøde Børn forudsætter, at de ere Syndere; men det er bleven tydeligt bevist, at de ere hellige formedelst

Kristi Forsoning, hvisaarsag de hore Guds Rige til. Daaben skal se ved Begravelse og ikke ved Overselse eller Bestenkelse. Vore lærde Theologer burde være lærde nok til at vide, at Ordet Daab betyder Neddypelse, Begravelse og ikke Bestenkelse eller Overselse. Paulus siger til Menigheden i Rom: „Vide I ikke, at vi, saamange som ere døbte til Kristum Jesum, ere døbte til hans Død? Vi ere altsaa begravne med ham ved Daaben til Døden, paa det, at ligesom Kristus er opreist fra de Døde ved Faderens Herlighed, saa skulle og vi vandre i et nyt Levnet.“ Vi tro, at nok denne Gang er blevet sagt om dette Emne, og vil til Slutning oplyse vore Medmennesker om, at vi finde ikke Feil ved deres Lærdomme for at vælle nogen Forargelse, men ene og alene af den simple og ødle Bevægggrund at ville oplyse dem om deres vildfarne Anstuelser og bringe dem til Sandhedserlendelse. Vi vide meget godt, at Sandheden er en haard Anstødssten for Mange, isærdeleshed for dem, der have gjort det til en indbringende Indtægt at udspredde Bildsfarelser og vrang Lærdomme, men ikke desmindre er det vor Pligt og en ligefrem Herrens Besaling til os, frimodigt at staa frem og afvæbne Logneren og Hyllelen. I Haab om at disse Bemærkninger maa finde Indgang i de Sandhedssøgandes Hjarter, ende vi med at ønske Herrens Lys og Belsignelse over alle gode Mennesker.

Ifolge Brev fra Broder K. Peterson, ankom vore Søstrende i god Behold til New York den 15de Juli. Passagerernes Antal foregedes med to og formindstedes med to Individer paa Reisen, nemlig to Børnesøsler og Knud Mortensens Port-komst i Liverpool samt et Barns Død ved U forsigtighed. Brødrene vare ved god Helbred, og dette var ogsaa Tilfældet med de Hellige i Almindelighed. Med Hensyn til Ud- og Indstibning af Godset vare endel store Kister noget ramponerede, hvilket burde være et Eksempel for Søstrende ikke at medbringe deres Sager i altsor store Transportmidler af den Slags.

Ifolge Ordre fra Præsident Carrington, Liverpool, skulle dem af vore Søstrende, som agte at emigrere med næste Kompagni, afgaa herfra København den 29de Dennes om Morgen. Emigranterne maa være her den 27de, og Reisepengene og Navnene maa være indsendte til dette Kontor — senest inden den 22de. Da dette sandsynligvis vil blive den sidste Emigration herfra dette Aar, maa Alle, som ønske at komme hjem iaar, forberede sig til at reise med denne.

Priserne og Instruktionerne med Hensyn til Emigrationen ere de samme som tidligere.

Noget om McKleans Bedrifter i Utah.

For mere end et og et halvt Aar siden reiste McKean til Washington og virkede med den Kongressionale Komite i at faa en Lov udstedt, der vilde sanktionere Ting, som endog han maaatte vide vare lovstridige. Han seiledes i at faa udført dette Foretagende. Men George C. Bates, de Forenede Staters Distrikts Sagsører i Utah, blev af Præsident Grant anmodet om at indgive sin Uffstedansøgning. Mr. Bates ønskede at vide Grundene for dette og negtede at astræde fra sit Embede. Han forklarede tilsigte, at hans Lovforelse i Utah var korrekt, medens Dommer McKleans folgelig var det Modsatte. Det endelige Resultat af dette blev, at Høieste-Ret paakjendte McKleans føre og berhgtede Kjendelser som stridende mod Konstitutionen og erkendte den Lovforelse for ret, som Mr. Bates havde bestemt. Dommeren blev nedrevet fra alle Sider og var bencævnet af de høieste Autoriteter, en „juridisk Skramlepotte“. Endog en af de værmeste Administrations Journaler i Landet — Senator Morgans Organ — erklaerede blandt Andet, at Dommeren fortjente at blive sparket ud af Retten.

Dommer McKean er en føregen konstitueret Herre; en af den Slags, som aldrig lærer, aldrig forglemmer, og som hader med et Had, der er undslukkeligt. Han har ester al Sandsynlighed lenge sulket ester en Lejlighed til at faa Havn over Mr. Bates, og igaar blev en saadan ham given. Han greb Anledningen i sin Kjendelse i Haskins Sag til at frembringe Mr. Bates's Vidnesbyrd og fremsatte det, isfolge hans og Bates's — af ham offentlig gjorte Tale i et saadan Lys — at en upartist og sordomsfri Person maaatte være til-

hsielig til at tro, at Bates havde gjort sig skyldig i en urettig Fremstilling af Sagen. Dommer McKean siger, at esterat Mr. Bates havde bevirket, at Telegramer og Breve bleve publiserede om „officiel Korruption“, havde han, da han blev spurgt, erkjendt, at han ikke vidste om nogensomhelst henhorende under denne Kategori“. Mr. Bates's Vidnesbyrd var, „at han kjendte Intet til denne Sag, nu for Rettens; eiheller var han sig bevidst nogen official Korruption, der vilde indvile Nogen i Sagen, i Territoriet.“

Der er en Forskjellighed af Meninger i Brugen af dette Sprog, som ville mislede enhver ørlig Sjæl, der er uvidende om Dommer McKleans Spidsfindigheder og sørdeles underlige Maade at tage Tingene sat paa. Da Enhver ester al Sandsynlighed forstod af McKleans Tale igaar, at Mr. Bates skulde have erklaeret, at han var sig ubevidst om nogen officiel Korruption i noget officielt Embede, ville vi, da vi have læst den Sidstes Vidnesbyrd, sige, at han har aldrig sagt noget saadant. Men i dette, saavel som i mange andre Ting, er det indlysende, at McKean har studt over Skiven; thi i sit Sprog har han lost Mr. Bates fra hans officielle Ansvar, hvormeget den Sidstnævnte end maa være bunden ved sit Kalds Ansvar. Omend Mr. Bates ikke skulde kjende Noget til den officielle Korruption her i Territoriet, saa har han ikke desmindre i sit Sprog ledet den offentlige Mening til at tro, at han er bekjendt med den. At der har været Forvikling, Bestikkelse og allehaande Uretsærdigheder i de Embeder, som have været beklædte af de Forenede Staters Embedsmænd her i Territoriet,

have vi mere end simple Grunde til at tro, og vi onspe i denne Henseende at at fremlægge et Spørgsmaal eller to, hvis Besvarelse vi overmande gjerne ville se.

Med hvad Overlæg veglede en vis Long Island Villa Hænder, og hvad var Egenskaben af den deri indbefattede juridiske Kjendelse?

Hvad om den Kjendsgjerning, henhørende til de 10,000 Dollars, som blevne indsatte i en Bank her i Staden (Salt Lake City) med Garanti for 50,000 til, dersom man kunde sikre sig en juridisk Kjendelse i sin Favor? („ifolge Lov og Retfærdighed“).

Hvad om de to Utah-Dommeres Navne, som blevne fundne vedhængende et staalet Dokument til Bevis for dets Rigtighed, og som var publisert i de østlige Staters Aviser? Og hvor stor Betaling erholdt Thyen og den Mand, som havde telegraferet det?

Naar disse Spørgsmål ere besvarede, ville vi sandsynligvis fremsette et halvt Dusin andre, som staar i Forbindelse med den samme Gjenstand „officiel Korruption“. Salt Lake Herald, den 21de Juni 1873.

Korrespondance.

Aarhus, den 29de Juli 1873.

Præsident C. G. Larsen.

Kjære Broder.

I Haab om, at det ikke vil være uden Interesse for Dem at høre lidt angaaende Tilsstanden i den Missionsmark, for hvilken jeg er Leder, vil jeg i Korthed give Dem en lille Skildring om samme.

Det er nu et Aar og tre Maaneder siden jeg ankom til Danmark for at være en Mæbhjælper i at forkynde Evangeliet for vore Medmennesker. Jeg blev bestillet som Leder for Aarhus Konference og var Broder Chr. Madsens Eftertræder. Ganske ubekjendt med Missionslivet modtog jeg denne ansvarsfulde Plads, som jeg maa sige, jeg ansaa mig meget usfuldkommen til at bestyre. Ikke destomindre, i Haab om, at Herren, ligesaa vel nu som Fordrum, var mægtig nok til at udføre sine Hensigter ved Hjælp af

simple Redstaber, antog jeg med siller Fortrostdning til ham denne Missions Ledelse. Det har været mit kjæreste Formaal at forsætte dette gode Arbeide, som min værdige Forgjænger efterlod til mig at udføre; og jeg er glad ved at funne sige, at Herren har velsignet mine og mine Brødres svage Bestræbelser.

Evangeliet har god Fremgang i denne Del af Missionen og særligen her i Aarhus Gren. Mange sandhedsøgende, gode Mennesker ere ved Daab blevne indlemmede i Kirken siden sidste Emigration; og der ere gode Udsigter for, at Antallets Formindskelse, ved vores Stændende Afreise til Zions Dale, snart vil være hævet; thi der er en stadiig Tilingang af nye Medlemmer.

Siden mit Besøg hos Dem, har jeg reist omkring i forskellige Grene af Konferencen, og de Hellige have det paa de fleste Steder godt. Dog gives der

enkelte Steder, hvor Tilstanden ikke er den bedste. Djævelen søger som en snild Fjende at angribe paa de svageste Steder, og undertiden lykkes det ham at vinde Seier over Nogle, som ikke have bygget paa Klippen. Men uagtet Enkelte kunde leve i en mere onstværdig Tilstand, er det mig dog en Glæde at bevidne, at Størstedelen af de Hellige bestræbe sig for at efterleve Herrens Bud, opfylde deres Pligter og byde deres Salighedsfjende Trods.

Sæg har godt Haab om Evangeliets Fremgang, og mange af vore Venner, der ere mere tilbørlige til at vide for sig selv angaaende vore Principer og Lærdomme end at høre disse udlagte paa den mest oprørende og usandsærbige Maade af enkelte af vore Medmennesker, komme til vore Forsamlinger og lytte med megen Opmærksomhed til vort Bidnessbyrd. Sæg har i denne Tid, da det, grundet paa den travle Aarstid, ikke er ret meget at udføre paa Landet, sat Missionærerne til at virke i Kjøbstæderne, sælge Skrifter og indbyde Folket til vore Forsamlinger. Sæg ved, at Budstabet gælder Alle, ligemeget om de ere Rige eller Fattige, Læerde eller Ulærde, og vort Ønske er at bibringe vore Medmennesker Bigtigheden af dette Evangelium, som paany er oprettet ved Himlens Gud, og som skal „forklyndes for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, og da skal Enden komme.“

Til Slutning kan jeg sige, at jeg føler glad og taknemmelig til Herren ved at være en Medarbeider i hans Bingsgaard, og i Haab om, at disse Linier maa finde Dem i Rydelsen af en god Helbred og med venlig Hilsen til Brødrene i Deres Omgivelse, tegner jeg,

Deres Broder i Sandhedens Sag

C. F. Schade.

Bestmangen, Island den 22de Juli 1873.

Præsident C. G. Larsen.

Kjære Broder.

Jeg gribet Leiligheden for at meddele Dem en kort Beretning angaaende vor Reise og Ankomst til Island. Som De erindrer, forlod vi, jeg i Forening med Magnus Bjarnason, Kjøbenhavn den 7de Juli om Morgen og den 10de ankom vi til Granton i Skotland, fra hvilket Sted vi videre fortsatte vor Reise den følgende Dag. Den 13de var vi i Thorshavn paa Færøerne, den følgende Dag i Bernsfjord paa Island, og den 15de landede vi i god Behold, rafse og tilfredse paa vort Bestemmelsesssted, Bestmansen. Vi havde, Herren være takket deraf, behageligt Veir hele Reisen og sollte, at hans Haand var over os. Dog Satan, som altid er paa Vagt, og som har sine Ejendomme næsten overalt, sogte ogsaa at volde os Uleilighed paa Skibet, men da Tiden er kort, vil jeg opsette med at beskrive Enkelthederne ved denne Affære til en anden Gang.

Vi føle vel i vort Indre og ere Herren inderlig taknemmelige for hans naadige Beskyttelse paa vor Reise. Vi ere ikke komne længere end til Bestmansen endnu og ere velkomne i alle Huse, hvor vi komme. De Folk, som vi have gjort Bekjendtskab med, betragte os som deres Fædre, og vi have haft god Leilighed til at tale til dem i deres Huse, uden at mode nogen Modstand fra Andre end fra Præsten, hvilket jo er saa almindeligt, og ikke mere end vi kunne vente os. Vi have ikke endnu afholdt nogen offentlig Forsamling, eiheller have vi haft nogen Leilighed dertil. Dog dette gjor Intet til Sagen; thi vi vide, at saa snart vi begynde at indbyde Folket til offentlige Møder, vil Djævelen vaagne; deraf ville vi ikke gjøre dette for det

Første, men hellerere gaa omkring i Husene og prædike, indtil Værket blive mere udspredt.

Her gives Mange, som gjerne ønske at høre vore Lærdomme; og vi spare ikke paa Bidnesbyrdet, men prædike baade „i Tide og i Utide“. Vi ere hjertelig glade ved at have Anledning til at prædike for vore Medmennesker her paa Island, dog, De maa ikke tro, at denne Missionsmark er saa heldigt stillet som Skandinavien, thi her ere Forholdene helt anderledes; ikke desmindre, vi ville ved Herrens Bistand blive istand til at overkomme alle Hindringer og Besværigheder, som lægges i vor Bei. Her gives kun Faa, som kunne løse Danst, hvis-aarsag vi ikke have Lejlighed til at udspredte det skrevne Ord blandt dem. De føle Attraa til at lære vore Skrifters Indhold at kjende; men om vi skulle begynde paa at ville oversætte eller forklare disse for dem, vilde vi ikke kunne komme videre end til denne D.

Det er vort Ønske at agholde Forsamlinger saa snart som Lejlighed hertil gives. Ifølge vor Overbevisning vil der her i Frentiden blive en udstrakt Arbeids-

mark for flere af Herrens Ejendomme; og vi have allerede seet saa Meget, at vi ikke i mindste Maade fortære vort frivillige Begær om at drage paa Mission til dette Land. Vort Haab og Ønske er, at Herrens Ord maa finde Indgang i vore Landsmænds Hjerter, og at vi maa have ret mange Frugter af vort Arbeide, naar vi skulle begive os paa Hjemveien til Zion. Vort inderlige Ønske er, at vore standinavisse Brodre og Søstre ville ihukomme os for vor himmelsle Fader og opholde os i deres Bonner, paa det, at vi styrkede ved hans Aand maa være istand til at afgive et kraftigt Bidnesbyrd for vore Medmennesker og bringe dem til at se Nødvendigheden af at slutte Pagt med Herren.

Til Slutning ønsker jeg Guds Fred og Velsignelse over alle hans Børn baade i Zion og Udspredelsen, og med Bon til Herren, at hans Aand maa være Dem og Deres Medarbeidere til Del i Udførelsen af Eders ansvarfulde Pligter, tegner jeg,

Deres Broder i den ny og evige Pagt
Loptur Johnson.

Blandinger.

Koleraen. Königsberg, den 7de August. (Telegr. til „Nyh. Bur.“). „Ostpreussische Zeitung“ melder officielt, at Kolera er optraadt med epidemisk Karakter. Indtil igaar var der 164 Syge, hvoraf 85 Døde. Der anmeldes daglig 20-25 Tilfælde, hvoraf 10 a 12 med dodeligt Udfald.

Koleraen i Helsingborg. Fra Sygdommens Begyndelse til den 7de Dø. vare 59 angrebne, 32 døde og 15 helbrede. — I Landstakrona, Göteborg, Norrköping og Stockholm er Sundhedstilstanden vedvarende god.

Times giver følgende statistiske Oplysninger. Londons Gader udgjøre i alt 6612 miles eller 10,640 Kilometer, hvoraf Halvparten først er tilkommen i de sidste 10 Aar. London indtager 690 engelske Kvadratmil og har en Befolning af

4,025,659 Indbaanere, som bo i 528,794 Huse, og som benytte 1400 Omnibusser, 8108 Drosker, og som i det sidste Aar have fortøret foruden 150,000 Tdr. Kjed, der ere indførte, desuden 293,000 Øger, 1,525,000 Faar og Lam, 30,000 Kalve og 8500 Svin. Den hele Politishyrke til at holde Orden i alle Retninger udgjor 10,712 Mand.

I Dødsangst. Paa Kysten af Sussex i England have Smuglerne behandlet en Kystvogter paa en Maade, der er værre end Døden. De bandt hans Hine, snærede hans Fodder sammen og raahte: „Kast ham ud over Klippen!“ Uden at bryde sig om hans Bonner var de ham hen til Randen og løftede ham med Fodderne foran ud, indtil han kom med Arme og Hagen befandt sig over Kanten, til hvis Græs han fortvivlet klamrede sig ved at bore Neglene dybt ind i det. I denne forsærdelige Stilling forlod de ham derpaa. Over en Time befandt han sig saaledes i den forsærdeligste Dødsangst, idet han raahte om Hjælp og anstrengte hver Nerve for at holde sig fast, indtil han endelig folte Blodet stivne i Armerne og Krafsterne svigtede ham. Alt løb rundt for ham ved Tanken om den nedenunder gabende Afgrund, og allerede vilde han i sin Fortvivelse give slip, da han med en sidste Kraftanstrengelse rev Bindet fra sine Hine og opdagede — Jordens tæt under sine Fodder. Smuglerne havde beredet deres Forsølger denne Sjælemarter paa Randen af en tom Kalkgrube.

Et sjeldent Jernbaneforetagende er nylig fuldendt i Sydamerika. Regjeringen i Peru har anlagt en Jernvei gjennem Andesbjergene — et af de vanskeligste Ingenieur-Foretagender, som i vor Tid er blevet heldig udført. Banen begynder i Callao ved Stillehavskysten og ender i Oryha, 7000 Fod over Havets Overslade. Naturligvis har Banen mange Broer over Bjergkløster. Den Mand, som har udført dette Kæmpeværk, er Henry Meiggs af New York. Banen vil koste med fuldt Udstyr 25 Millioner Dollars.

J n d h o l d .

Side.	Side.		
Tale af Præsident Young	337.	Noget om McKleans Bedrifter i Utah	348.
Kjærlighed i Hjemmet	342.	Korespondance	349.
Redaktionens Bemærkninger	344.	Blanding	351.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorenzensgade Nr. 14, 1ste Sal til venstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.